

LOGISTICS

PLAUKIJA SPALVOTI DEBBESI LLAD

gū
koji
šam
pan
varo
„Be
O k
jie p
—
—
—
Sus
kau
tė,
šimt
gé

nie nupūtė metų dulkes nuo kaimo dėdžių skrandų, tyčia perplešę
kelnes ir švarkų alkūnes, užsiuvo skyles ryškios spalvos lopais ir, ne-
sirodę kirpykloje, išejo į miesto gatves. Kartais, pabodus be tikslø
lampionetė, susirinkdavo prie fontano pačiame jaukaus parko viduryje.
ki vėlumos šešiolikmečiai ir dvidešimtmečiai garsiai ginčydavosi dėl
jems suprantamų problemų. Jų ginčai priminė nuo šalčio pašiur-
busių žvirbliukų, taip pat sulekiančių ant fontano rentinio, čirškimą.
Paskui jaunuoliai išnyko... Ir matydamiesi jau retokai: kartais jie ger-
davo „trigubos“ kavos puoduką „Pieno kavinėje“, grumdavosi,
tengdamiesi patekti be bilietų į estrados žvaigždės koncertą... Kas
ie? Kažkas lengva ranka ir, gal būt, neteisingai jiems prisegė „hipiu“
vardą, kiti juos vadino paprasčiau — tinginiais, veltėdžiais, nepraus-
burniais bei dar pikčiau... Ir būtent tai, kad juos neblogai pažistu, nors
netyčiom supainioju vardus, kad mūsų pažintis tapo visai ne atsitik-
ine, apribota tik komandiruotės laiku ir tikslu, suteikia savotišką teisę
papasakoti keletą autentiškų istorijų.

Redakcijoje sučirškė telefonas. Atpažinau vieno savo kaimyno motinos balsą:

- Jūs žinot, mūsy šeimoje — tragedija!

— Kas atsitiko?

— Mano sūnus... — vos nekūkčiojo moteriškė. — Mano sūnus ītapo
išpiu...

— Jis rūko?

— Ne.

— Geria?

— Ne.

— Pabėginėja iš namų ar nebelanko pamokų?

— Ne... ne... jis tik pasisiuvo tokias pigias velvetines kelnes, nusipir-
o gėlėtus marškinius ir prisiekė niekad nesikirpti. Žodžiu, pasidarė
ipis... Ir man atrodo, kad dabar pats laikas jam visa tai išmušti iš gal-
os. Kitaip — tragedija! O aplamai juk tai — gera tema jūsų žur-
alui...

O to įvyko dar vienas nelabai malonus susitikimas vidaus reikalų sky-
iuje. Apie vidurnaktį sugrįžo iš eilinio reiso mašina. Pakankamai pa-
yres milicijos pareigūnas greit atrūšiavo nakties svetelius: ryškiai da-
ytomis lūpomis akiplėšiška „plaštakėlė“, „bitlovkių“ spekulantė ir
štuoniolikmetis vaikinas. Ant stalo — vaikino rankomis suvytas iš
alieninių vielų bananas, aptemptas stora guma. Milicininkas paaiš-
ino, jog šiuo „daikteliu“ palytėtas kitas jaunuolis — jau ligoninėje.
— Kodėl?

- Nežinau... Nepamenu... Padarėme ant „durnių kampo“ po dvi „šali“. Man nepatiko jo nosis. Ir aš pasakiau, kad nešdintys, bet
oliu buvo koktu klausytis. Tik mačiau, kaip sunkiai tvardosi senyvas
ilicijos kapitonas.

štuoniolikmetis irgi pigiomis velvetinėmis kelnėmis, latviškais gėlėmis marškiniais ir dar su skambčiojančiu varpeliu pasmakrėje... Vėl uėjau prie fontano. Margaspalvis, išvairiai apsirėdžiusių vaikinų ir erginų būrelis sėdėjo, užsikélé kojas ant suoliuko. Kažkas žaidė vairuotojų žaidimą, o kiti žiūrėdavo į tarpusavio kryptį. Štai kaip jie buvo išvaizduoti: lektuvės nės Jis b
rius,

„Ne, jis ne mūsų draugas...“ — pasakė jie, išgirdę pasa-
čiukų. „Ne, jis ne mūsų draugas...“ — pasakė jie, išgirdę pasa-
čiukų. „Ne, jis ne mūsų draugas...“ — pasakė jie, išgirdę pasa-

"nejaugiai tiek ir pakanka — nesimušt, negert, megt muziką.
jūs dar veikiat? Juk jums — aštuoniolika!" Šito nesakiau, bet
kiai suprato tą mano nebylyų klausimą.
im kartu, ir jūs pats įsitikinsit... Ponai, pas ką šiandien renkamės?
terinos senukai kolektyviniame sode...
lieli...

lio!!!
ukome ne pseudoromantiškame nuosavo mūriuko rūsyje, o pui-
devynaukščio namo bute. Lauke smagiai šildė pavasario saul-
t kažkas netikėtai užtraukė nepermatomas užuolaidas, ir dvide-
nunuolių paskendo nejaukioje prieblandoje. Ižiebė žvakes, ijun-
etą šimtų kainuojuantį „Tembrą”; visi išsibarstė kas sau. Jaunutė
šeimininkė užvirė kavą. Stiprią, sprangiai karčią. Kodėl? Pasi-
jog kofeino tabletės vaistinėje parduodamos tik su specialiu
receptu... Šokom. Klausėmės meistriškų Džimio Hendrikso
Brauno improvizacijų, po to ilgai kriokė nežinomas
blis. Mušamo būgno taktan virpėjo mano pašnekovų keliai. Vie-
oringo iš susijaudinimo, klausydamas išties puikių dainų teksto,
kaip vėliau paaiškėjo, visai nemokėjo angliskai. Pagaliau treje-
rukų vos nesusipešė dėl senų, nutrintų džinsų kainos, o prasklei-
žuolaidas, visi vieningai sutarė, jog maksime šį sezoną tikrai nema-
nebent tik labai ilgi sijonai su labai giliu prakirpimu vienoje
... Pavakare išsiskirstėm.

vyko padoriai, netgi, pasakyčiau, kultūringai. Niekas net negal-
nusirenginėti ir netroško marihuanos ar „laisvosios meilės“. Bet
epatiko viena. Šių aštuoniolikmečių akysė spindėjo keistas džiu-
jie buvo visiškai laimingi, pasinėrė į kažkokią stebuklingą nir-
būseną (ne visai patenkinti jautėsi tik keli „neturėję „Lee“ fir-
žinsų ir madingais aulais batelių) — laimingi ir patenkinti, jog
eko neveikia. Dirbt? Dirbt — nemadinga, o be to, „mes nie-
ekliudom, negeriam ir nesimušam...“

...mesq nesq netrukde savo tēvams uždirbt magnetofonui „Temb-
ar tranzistoriui, kai kurie vargais negalais trejetais stūmēsi iš
i klasę, iš kurso į kursą. Ir jokiai įstatymų paragrafais jų neiš-
isi. „Mes nieko blogo nedarom... Mes tik nieko neveikiam... Ir
ms patinka... Žinot, tai net savotiška laisvė...“ — kalbėjo mano
kovė. Pavadinčiau ją kiek galima mandagiau „veltėde“, bet ži-
enomis. Juk jai užvakar suėjo tik šešiolika. Kai mes išeisime,
na sustumdys tvarkingai kedes, nusiims dirbtines blakstienas.
us šviesu ir jauku. O nieko nežinantiems tēveliams gržus iš ko-
nio sodo, ji parodys savo pažymių knygelę su penketu iš fizi-
ktūros ir meiliai pakštels bučinėlį...

vo kaip visi. Nei labai geras, nei labai blogas vaikinas. Pionieriai
žininingai rinkdavęs metalo laužą, sukalidavęs paukščiukams inkis.

lus... Komjaunuolis, o vėliau netgi grupargas. Mokytojai jam pranašavo didelę ateitį, o jis netikėtai neįstojo į institutą. Pasirišo skarelę po kaklu, užsimetė atraitotomis rankovėmis kailinukus ir nuéjo... prie fontano — kitaip šnekant, tapo „hipiu“. „Tu nesupranti, kokie tai šaunuoliai! Mes viską dalijamės, beprotiškai pamilome muziką ir gėles. Norime, kad visi būtų laimingi ir geri vienas kitam... O juk dabar tiek abejingumo ir šaltumo žmonių tarpusavio santykiuose. Vieni per kitų galvas eina, kad tik šaldytuvą įsigytų ar importinių baldų komplektą nusipirkštų. Biauriai sumaterialėjo. Ne, mes — jokia organizacija. Kas nori, gali ateiti. Tik savo vardą pasisako, ir visi formalumai... Štai kokie mes...“ — ir mano draugo balse skambėjo visai nuoširdus pasididžiavimas. Bet atsitiko jo šeimoje nelaimė — mirė ilgai sirguliavus motina. Dvi mažametės sesutės, penkiolikmetis brolis ir invalidas tėvas — visa šeimyna liko be darbščių rankų. Ir aš nė kiek neabejojau jo naujųjų draugų parama. Juk vienu metu užgriuvo tokia galybė rūpesčių, sunkiai pakeliamų aštuoniolikmečio pečiams. Ir kai jis, praėjus mėnesiui po motinos laidotuvų, atėjo į miesto parką su juoda juostele atlape ir tyliai pranešė, jog dabar jau nebegalésiąs reguliarai lankytis sambūriuose, nes pradėjės dirbtį gamykloje, išgirdo pašaipą: „Tau galvoj negerai... Kas gi dabar dirbs? Mes po mėnesio maunam į Kaukazo kalnus, apsigvensim kokiamė nors kaime lyje arčiau prie žmogaus nesuterštos gamtos. Jau ir pinigus surinkom... O tu — į gamykla. Be to, jau sutarėm, kad dirbtį šį sezoną nemadin-ga...“ Jis paliko savo „bičiulius“, nors taip perstėjo delnus atsisveiki-nimui sudrožt į pasmakrę. Vėliau pasakojo, kad jų tarpe ne viskas buvę gražu. Vienas nuo kito slėpdavę ne tik „jvairias tévelių uždirbtas materialines gėrybes“, nors prisiekinėjė, kad yra vienas kitam viškai nuoširdūs. Paprasčiausiai apvaginėjė... Tai vienam paslapttingai dingę iš tévų iškaulytos monetos, kitas po „susirinkimo“ savo bute neberadės retos šeimyninės relikvijos. Prieš išeidamas į armiją, jis pa-liko man saugoti savo dienoraščius, eiléraščius ir pasakę: „Žinai, para-šiau eiléraštį, kuris, man atrodo, pats geriausias, ir laišką mylimai mer-ginai, vis dar negalinčiai pabėgti nuo tų „hipių“... Bet labiausiai mane sujaudino tai, jog vakar, nuéjus į skyrių atsiimti atsiskaitymo lapelio, viršininkas pasakė: „Gaila, kad palieki mus. Būtinai parašyk mums laiš-ką“. Ir pasakė jis visai ne dėl to, kad buvo viršininkas ir kad tokia proga visada būtina ką nors pasakyti. Ir dirbau tik pusmetį. O anie bičiu-liai net nepasigedo manęs...“

* * *

— Na, štai — pagaliau! Pagaliau „bitlų“ ansamblis iširo... Galutinai. Ir nei bylinėjasi teisme dėl turto dalybų. Gal ir tu, sūnau, padarysi šiokias tokias išvadas, — pasakė šeimos galva — žinomas mieste gydytojas, perskaitęs laikraštį. O septyniolikmetis sūnus, lyg niekur nieko gerą pusvalandį kantriai dailinės savo šukuoseną, pastvéré brangų tranzistorinį magnetofoną, neseniai pargabentą iš Osakos pasaulinės parodos, ir išdundėjo į savo „Brodvėjų“ — Laisvės alėją. Pasirodė, jog „bitlai“ tikrai visai nekalti. Netrukus jau metai, kai nutilo jų gitara, o vienturtis sūnus bemaž nepasikeitės. O jeigu ir pasikeitė, tai ne į gerą pusę...

— Aš jus labai prašau, padékite man išsiaiškinti... Tiesiog nebesusigaudau. Kaimynai kalba, kad dabar toks jaunimas. Institute ir ligoni-néje kolegos guodžia, kad tai laikinas ir nekenksmingas brendimo bei sąmonėjimo periodas. Bet netikiu. Tegu būna jau tie ilgi plaukai, dėl kurių jis metė mokyklą, tegu perka tas brangias plokštėles, aš tiems spekulantams visad gerai užmokédavau, tegu... Bet kam bėgti iš na-my?.. Jis štai dabar išėjo, ir būtų labai gerai, jeigu parsirastų paryčiui. O juk paso dar nespėjo per tas kvailystes išsiimti... Ir dar ta nelai-minga meilė...

Tai žinomas garsus chirurgas. Pas jį atvažiuoja ligoniai net iš tolimiausių šalies kampelių. Visa, kas iš tikrujų gali nustebinti atsifiktinai užéju-si, įsigyta nuoširdžiu, sunkiu ir kasdieniu darbu — jis užmiršo net

J. VAICEKAUSKO nuotr.

KAS YRA VI

Daug kas yra skaitės garsių Edvardo Olbio pjesę „Kainojos Vulf“. Žymiai mažiau girdėjusių apie pačią Virdžinijos būt, reikšmingesnę rašytoją negu Olbis. Tokia situacija išsiskiria kuriame nors iš gausingu Vulf romanu, kalbančiuose, laiko tėkmę ir užmarštį.

Tiesa, Vakaruose, ypač savo téviškėje Anglijoje, Virdžinijos Vulf priklauso prie tų XX amžiaus literatūros tol nera užmiršta. Gal ji skaitoma ir ne per dažniausiai kai nesvyruodami pamini josvardą šalia Džoiso, Folkloro.

Virdžinijos Vulf priklauso prie tų XX amžiaus literatūros tolimą poveikį, dažnai pats to nesuvokdamas, yra prie kiekvienas rimtas rašytojas. Ji daugiau ar mažiau sava iš išstobulino svarbiausias technines šiuolaikinės proze.

Beje, skaitytojas, pirmasyk susidurės su Vulf, gali kiek knygos nera painios, čia nerasisime nei radikalų Džoiso komiksų, nei folkneriško brutalumo, nei ypatingo dėmės.

Kažkodėl pamiršome ir jaunimo klubus. Nemažai jų Kaune. Bet daug kur vadovais dirba atsitiktiniai žmonės, neretai ateinantys tik atsiimti atlyginimų už pusantro etato. Syk sutikau vieno jaunimo klubo seniūniję vadovą. Sako, turėtis tūkstantį rublių, bet nežinąs, ką pirkti.

Juk ir valtys, ir turtingas turizmo inventorius, ir jvairūs sporto relikvenijos įau seniai įsigytinė. Tik pamiršo pridurti, jog visas tas turtas seniūnijos dulką po devyniais užraktais. O aplinkinių kvartalų jaunuolai net neįtaria... Įdomi statistika: daugumas vadina hiphop būtent iš panėjimo rajonų, kur visiškai apmirusi bet kokia kultūrinė veikla... O kodel gi neįgūrus tikrai įdomių muzikos, technikos ar literatūros jaunimo klubų? Juk panašaus profilio klubai Maskvoje, Rygoje, Taline taip daug populiarėni už jaukiausias tų miestų kavines... Gerai būtų, kad tokias kultūrines jaunimo įstaigas labiau kontroliuotų komjaunimo rėmėjai...

„autsaideris“, unikalaus literatūrinio kelio ir likimo žmogaus, išvilkusį gamyklos ar jmonės, esančios jų teritorijoje. Juk dažnai atsiperkam vienu kitu juokeliu, pašaipa ar karikatūra laikinėje, užuot pradėjė rimtą ir dalykišką pokalbij su šia, tegu ir ne.

Gausia, miesto jaunimo dalimi. Lengva dėl šventos ramybės užkabinti spyną ant jaunimo mėgstamų klubo durų ar gąsdinti negalinčius užmigti vaikus apželusiai „piais“, nesunku netgi pačius nepaklusniausius apkirpti (nors būtai tokius „kirpyklų pedagogikos“ metodus griežtai pasmerkė „Literatūra gazeta“ puslapiuose TSRS generalinio prokuroro pirmasis padaryta prieš keturiadesimt metų; ir padaryta gerai).

Virdžinijos Vulf (1882—1941) gimė ir mirė tais pačiais Džoisas. Ji viena pirmųjų — išmintingai, nors kiek rezmatyviai — įvertino jo kūrybą. Šiaip jau jydviejų likimai.

Matyviai — įvertino jo kūrybą. Šiaip jau jydviejų likimai.

čio su bėdomis, cenzūra, pagaliau su tūkstantmetė literatūra. Jos tévas Leslis Stivenas buvo vienas žinomiausių Anglijos intelektualų — filosofas, istorikas, alpinistas skiriasi. Šalia Dubline plebėjaus Džoiso, visą amžių.

čia ir pačia kalba, Londono aristokratė Vulf atrodo kaip skubėjanti, netoli išskirtinė. Jos tévas Leslis Stivenas buvo vienas žinomiausių Anglijos intelektualų — filosofas, istorikas, alpinistas.

niečių su Tekeréjumi; vaikystėje ir ankstyvoje jaunystėje. Jų vadindavo „Blumsberio karalienė“; Blumsberis.

no rajonas netoli Britų muziejaus, kur Virdžinijos gyvenė Jos draugų grupė, „Blumsberio ratelis“, grąžinėjo anglų kultūros istorijoje. Nesvetimi tam ratelis.

paskutinį laisvą sekmadienį. Nuosavas dailios architektūros namas, mažina, rūpestingai ir skoningai parinkti baldai ir senoviški servizi. Stai tie beveik mikroskopinė turkiški puodeliai, iš kurų slurbėjame kavą, — visa tai — darbas, nemigo naktys ir vis dažnesni telegramos iš ligoninės pusėje. Krūva laiškų, padėkos ir sveikinimo telegramos iš ligoninės... O savo vleninteliu šešiolikmečiu sūnaus jis taip ir nebėspėjo išgelbėti. Ta naktį Andrius negrižo, kita, trečią — iргi. Milicijos mažina iš atvezė net iš Akmenės rajono. Sulysusi, balsiai susivėlusiškais plaukais ir jau ne tyčion perplėstom kelnėm. Jis visas virėjo, stengdamasis delnu pridengti ant kitos rankos vielą išdraskytą mergaitės vardo, su kuria jis, matyt, praleido visas tas naktis. Tėvas pats ilgai virė arbata, pati atidžiai išlašino į stiklinę penkiolika geriausio konjako lešą ir nuneš beveik snūduriuojančiam Andriui į lovą.

* * *

Būtai iš tikrujų niekuo dėti. Tačiau kažkas klaudingai nutarė, kąd ir vilia popmuzika — dykduoniu dvišios penas ir net... savo iškaudimai narkotinė priemonė „kažkokiems neaiškiems geidiliams su kelti“. Taip būtent nesubrendę veltėdžiai sukompromitavo ir sužlugdė idomų energingu vienos Kauno aukštostos mokyklos studentų sumūmą. Man teko tada stebeti kelių miesto jaunimo ansamblių pasirodymą. Tiesa, ne visi jie buvo vienodo lygio, nors kuriems pasisekė vėliau dalyvauti net „Gintarinės triūbos“ festivalyje. Salė perdaug energingiemis stygų braukytojams entuziastingai plojo, trypė kojoms. Kažkas net mojavo tuščiu, ką tik išgertu buteliu, kiti mėgino šokti tarpueiliuose. Studentai mikliai ir vyriškai sutramdė neklaužadas... O kita dieną piktai ir smaili liežuviai mėscioniai, niekaip dar negalinčiu atsitokėti, jog dviečių keturi vestuvininkai paskendė Ignalinos ežeruose, — grynas prasimanymas, paskelbė mieste naują sensaciją apie „terptautinį hiphop suvažiavimą“. Ir dievažiosi, kad dar savo akimis viską matę...

Sekanti panašaus pobūdžio apžiūra vyko jau nuošalesnėje ir mažoje miesto salėje. Ta pati jaunoji publiką elgesi kultūringai, — tai žuri net pažymėjo miesto spaudoje, — tačiau ir tas vakaras nepasibaigė be incidentų: žimta jaunuolių, verždamiesi po koncerto pro vienintelių duris, alkūnėmis išgrūdo stiklus...

O ir ty jaunuolių, sekantų, jog „eina iš proto“ klausydamosi kokio nors ansamblio įrašą, apsimetančių geriausiais šiuolaikinės muzikos žinovais, labai jau keista ir įtartina meilė tai muzikai. Gausioje magnetofono juostų ir plokštelių kolekcijoje tikrai reta vertingų tos pačios popmuzikos įrašų. Dažniausiai tai atsitiktiniai Vakarų šlagerių kokteilis. Pats savininkas bers kaip iš pypkės jvairių grupių pavadinimus, deinininkų pavardes bei pikantiškas smulkmens iš jų gyvenimo, tačiau, paklaustas apie kryptis ir stilius, kuo jie skiriasi vienas nuo kito, managiai tylį. Visa jo lėkšta meilė jaunimo muzikai prasideda ir baigiasi trepenimu į faktą, kleusant mėgstamos plokštelių. Tačiau kaip kar-talai juos išnaudoja tiesiogine to žodžio prasme jvairaus plauko spekuliantai ir vertelgosi. Kažkas, pasišleپs rūsyje, raižinėjo metalo skrituliuose popansamblių vardus ir pelningai prekiavo tais „zenklukais“. Kitas, paslaptingai apsidaires, ar nera kur arti milicininko, ištraukia „iš anapus“ parsūdintą plokštelię. „Prašau, galit įsirašyti į magnetofono juostą, man negalia. Tik būk geras, sumokėk aštuonis rublius...“ Ir keliauja jis per dešimtis rankų. O vakare, nusimete margas spalvias aprėdus ir džinsus, kostiumuoti ir baltais marškiniais spekulantai sedi sau kokioje nors kavinėje, dūmija ir svarsto savas problemas.

— Idomu, ar rytoj tirštas eis mailius? „Mailius“ — tai tie lengvatinkai šešiolikmečiai ir dviečiųmečiai jaunuoliai. Tarp kitko, šis faktas anaipol ne naudai kai kurių įmonių ir prekybos organizacijų, nesugebenčių laiku ir operatyviai aprūpinti jaunimo mėgstomas ir popularios muzikos įrašais.

Prisimenu pokalbius LLKJS Kauno miesto komiteto sekretoriaus P. M. Jausko kabinetė. Ne kartą teko ji matyti jvairiuose miesto jaunių naujas sekretoriaus rūpestis. Ji jaudina tas apsimestinio nuobodulio abejingumo ir tinginio kirminas, taip netikėtai įsimetęs į jų dvasinės pasauli. Maža bėda, jeigu tai būtu vien tik maskaradinių rūbų demonstravimas, noras pašokiruoti kultūringesnį paeivį. Niekas net ne galvoja kovoti prieš jaunimo madas... Tačiau jų sambūriai ne tokie nekalti, kaip kai kam atrodo. Alibė tuščią butelių po kiekvienos sėdėjimo, kažkur netoliše nuo jų susirinkimų vietų naktį išplešti sandėliukai — visa tai bematant sudaužo bet kokias illuzijas ar mintis apie „nekalta dar nesubrendusį jaunuolių užsiemimą“. Ir dar — tai prie dirva tarpti jvairaus plauko vertelgomis...

Karštai spaudos puslapiuose besiginčydami apie auklėjamojo darbu, pasidalijimą, iš dalies pražiūrėjome tą šešiolikmečių, kurį taip suvilio pseudobohemiškas vadina hiphopu. Gana atvirai laisvai vienas prisipažino: „Jokios romantikos tarp jų nebuvo ir nėra... Ti išmokau gerti pigiausią „rašalą“. Tačiau ir visa nauda...“

Visiškai silpna tévu kontrolė. Tiesa, tą bakenbarduotą ir ūsuotą jau nikaiti sunku suvaikyti. O ir nelabai malonu septyniolikmečiui aiškinantį hiphopu suvaikyti. O ir jau seniai įsigytinė. Bet sykį gyvenimo pagrindus beveik nuo judėjimo gatve taisyklių. Bet sykį milicijos poskyrių vidurnaktį atbėgusi karštai mylanti mamytė net neįpažino savo dukrelės. Pasirodė, jog, užuot nuėjusi į mokyklą, devintokė Raselė užbėga pas savo bičiulę, geroką valandą triūsia jvairiai kosmetiniais prietaisais, persirengia „hipiškai“ ir išdidžiai išplasnoja į alėjas ir skverus.

Kažkodėl pamiršome ir jaunimo klubus. Nemažai jų Kaune. Bet daug kur vadovais dirba atsitiktiniai žmonės, neretai ateinantys tik atsiimti atlyginimų už pusantro etato. Syk sutikau vieno jaunimo klubo seniūniję vadovą. Sako, turėtis tūkstantį rublių, bet nežinąs, ką pirkti.

Juk ir valtys, ir turtingas turizmo inventorius, ir jvairūs sporto relikenijos įau seniai įsigytinė. Tik pamiršo pridurti, jog visas tas turtas seniūnijos dulką po devyniais užraktais. O aplinkinių kvartalų jaunuolai net neįtaria... Įdomi statistika: daugumas vadina hiphop būtent iš panėjimo rajonų, kur visiškai apmirusi bet kokia kultūrinė veikla... O kodel gi neįgūrus tikrai įdomių muzikos, technikos ar literatūros jaunimo klubų? Juk panašaus profilio klubai Maskvoje, Rygoje, Taline taip daug populiarėni už jaukiausias tų miestų kavines... Gerai būtų, kad tokias kultūrines jaunimo įstaigas labiau kontroliuotų komjaunimo rėmėjai, žiuos išmigti įstaigas labiau kontroliuotų komjaunimo rėmėjai...

„autsaideris“, unikalaus literatūrinio kelio ir likimo žmogaus, išvilkusį gamyklos ar jmonės, esančios jų teritorijoje. Juk dažnai atsiperkam vienu kitu juokeliu, pašaipa ar karikatūra laikinėje, užuot pradėjė rimtą ir dalykišką pokalbij su šia, tegu ir ne.

Gausia, miesto jaunimo dalimi. Lengva dėl šventos ramybės užkabinti spyną ant jaunimo mėgstamų klubo durų ar gąsdinti negalinčius užmigti vaikus apželusiai „piais“, nesunku netgi pačius nepaklusniausius apkirpti (nors būtai tokius „kirpyklų pedagogikos“ metodus griežtai pasmerkė „Literatūra gazeta“ puslapiuose TSRS generalinio prokuroro pirmasis padaryta prieš keturiadesimt metų; ir padaryta gerai).

Virdžinijos Vulf (1882—1941) gimė ir mirė tais pačiais Džoisas. Ji viena pirmųjų — išmintingai, nors kiek rezmatyviai — įvertino jo kūrybą. Šiaip jau jydviejų likimai.

čio su bėdomis, cenzūra, pagaliau su tūkstantmetė literatūra. Jos tévas Leslis Stivenas buvo vienas žinomiausių Anglijos intelektualų — filosofas, istorikas, alpinistas skiriasi. Šalia Dubline plebėjaus Džoiso, visą amžių.

čia ir pačia kalba, Londono aristokratė Vulf atrodo kaip skubėjanti, netoli išskirtinė. Jos tévas Leslis Stivenas buvo vienas žinomiausių Anglijos intelektualų — filosofas, istorikas, alpinistas.

niečių su Tekeréjumi; vaikystėje ir ankstyvoje jaunystėje. Jų vadindavo „Blumsberio karalienė“; Blumsberis.

no rajonas netoli Britų muziejaus, kur Virdžinijos gyvenė Jos draugų grupė, „Blumsberio ratelis“, grąžinėjo anglų kultūros istorijoje. Nesvetimi tam ratelis.